

IZV. PROF. DR. SC. ALDO IVANČIĆ, DR. MED.
[1961. – 2020.]

Kišna nedjelja, Sveti Nikola je podijelio šibe i darove za 2020. godinu. U kući mir, „korona“ nas je zatvorila u izolaciju, i onda telefon... Nevjerica, tuga, strah, pitanja i odgovori koji slute užas... Naš Aldo! Zašto baš ti?

Toga dana svi mi koji smo te voljeli željeli smo vjerovati u čudo. Tražili smo onu nadu koju si ti, dragi prijatelju, davao svojim pacijentima kada su čekali ulazak u nestvaran svijet operacijske sale. Ona i ja čekali smo neku dobru vijest, znak, otkucuje na monitoru, nešto, barem nešto dobro da ispuni naš prazan pogled, ali naše želje nisu pomogle. Otišao si nekamo s istog onoga operacijskog

stola uz koji si nebrojeno puta stajao kao liječnik i čovjek. Spretno rukujući skalpelom i svojim racionalnim razmišljanjem svakodnevno si donosio životne odluke, ljudima poklanjao nove dane, uveseljavao obitelji bolesnih, s empatijom hrabrio one manje sretni i poticao svoje suradnike da sutrašnji dan bude uspješniji.

Poznavali smo se još od danâ kada je na osnovnoškolskim prvenstvima u košarci izazivao strahopoštovanje svojom figurom i stasom. Kasnije se srednjoškolsko rivalstvo preselilo na košarkaško igralište na Gornjoj Vežici gdje je visoki Dražanin bio čvrst protivnik. Nakon završene srednje Medicinske škole „Mirko Lenac“ upisao je Medicinski fakultet Sveučilišta u Rijeci, gdje je diplomirao 1989. godine.

Od 1992. Aldo je učio od velikana riječke kirurgije, educirao se u europskim kirurškim centrima, završio tri kirurške specijalizacije, opću (1997.), torakalnu (2001.) i vaskularnu kirurgiju (2011.), odradio edukaciju iz kardijalne i transplantacijske kirurgije, edukaciju iz ultrazvuka i dopplerske dijagnostike, sudjelovao u timovima koji su pionirskim zahvatima promicali granice riječke medicine i stvarali nove standarde, poučavao mlade, minuciozno studirao svoje pacijente, skupljao iskustva i pažljivo analizirao svoje postupke. Sâm je sa svojim znanjem i trudom, bez političkog mecene, izabran na vodeće funkcije na Klinici za kirurgiju KBC-a Rijeka, od pročelnika Zavoda za torakalnu i vaskularnu kirurgiju (2013.) do predstojnika Klinike za kirurgiju (2014. – 2018.) i šefa Odjela za torakalnu kirurgiju. Trebalo ga je poticati da svoje znanje, talent i unutrašnju snagu usmjeri na akademsku karijeru kroz koju je, nakon magisterija (2005.) i doktorata (2009.), napredovao do titule izvanrednog profesora (2015.) na Katedri za kirurgiju Medicinskog fakulteta Sveučilišta u Rijeci i poučavao generacije studenata opće i dentalne medicine, odgajao desetke specijaliziranih kirurških struka koji danas čine jezgru napretka riječke i hrvatske kirurgije. Svoju akademsku karijeru obogatio je s više desetaka stručnih i znanstvenih radova, brojnim prezentacijama na domaćim i međunarodnim kongresima i stručnim skupovima, mentoriranjem doktoranada, kao i aktivnim sudjelovanjem u poslijediplomskim specijalističkim studijima i edukacijskim programima. U svom stručnom radu na riječkoj Klinici za kirurgiju isticao se usavršavanjem kirurških tehnika u operacijskom liječenju torakalne i torakoabdominalne aorte s upotrebom izvantjelesne cirkulacije i bez nje, uvođenjem videoasistirane torakoskopije u rutinski klinički rad, kao i u najtežim početcima razvoja endovaskularne kirurgije. Usavršavanjem tehnike osteosinteze prijeloma rebra i prsne kosti bio je jedan od europskih, a slobodno možemo reći i svjetskih pionira koji su modernim aktivnim kirurškim pristupom politraumatiziranim bolesnicima s nestabilnim prsnim košem osiguravali brz i povoljan ishod liječenja. Za svoj rad dobio je 2005. zahvalnicu Hrvatskoga liječničkog zbora za unaprjeđenje medicinske struke, a 2007. pohvalu Ministarstva zdravstva RH za uvođenje novih metoda u liječenju bolesnika. Aldo je svoja znanja prenosio i ostalim medicinskim djelatnicima, medicinskim sestrama i tehničarima, kroz različite programe na Fakultetu zdravstvenih studija. Gdje god je boravio, Aldo je stvarao prijateljstva koja su ga pratila kroz cijeli njegov život, a koliko su ga kolege cijenili mogli ste vidjeti kad biste se pozivali na njegovo ime koje je otvaralo sva vrata i razbijalo nesigurnost prvog susreta.

Zanimljivo je kako smo ga svi mi, koji smo ga voljeli, svojatali: „naš Aldo“. Tako smo valjda osjećali zajedničku pripadnost, dijelili brigu, vjerovali u sebe i trudili se u ovom teškom poslu ostati ljudi, čuvati dostojanstvo i pružiti pacijentu razumijevanje, odgovor na strah i nebrojena pitanja. Aldo je to znao! Njegova vrata bila su uvijek otvorena, nije postojala knjiga ili kalendar narudžbi, vremena za razgovor imao je uvijek, a jednostavnost s kojom je pristupao svakom pacijentu omogućavala je prijelaz iz strahopoštovanja prema liječniku kojemu se predajete u ruke u iskrenu ljudsku prisnost i prijateljstvo. Nije imao radno vrijeme. Njegovi učitelji, prof. Vukas i doc. Dreščik, naučili su ga da za pacijenta uvijek bude dostupan, pa je Aldu bilo sasvim normalno za vrijeme godišnjeg odmora doći u bolnicu, operirati ili pratiti oporavak bolesnika. Tek kada je sve u bolnici bilo mirno, kad je bio siguran da su svi bolesnici dobro, odvajao je vrijeme za sebe i svoju obitelj. Nemjerljivo je vrijeme koje je oduzeo svojim najdražima kako bi odgovorio na izazove svog posla. Odgojen u skromnoj obitelji koja ga je učila radu i poštenju, uživao je u miru svoje garaže zabavljajući se mehanikom, servisom svog *Jaguara* ili tepajući svojoj „motorki“ dok je pilio drva u dvorištu obiteljske kuće koju je sâm gradio. Nije prošlo niti jedno druženje, a da me nije pozvao da „jedan vikend“ dođem u njegovu garažu pa da mi pokaže kako je on to sve lijepo „zrihtao“. Nisam stigao! Uvijek je nedostajalo tih vikenda, uvijek smo mislili da ima vremena, uvijek je nešto bilo baš u ovu subotu. A sada je garaža prazna, a tebi je, dragi moj Aldo, ostala vječnost da se posveti sebi.

Aldo je bio hrvatski dragovoljac Domovinskog rata i kao liječnik 128. brigade zarobljen je u prosincu 1991. tijekom tragedije u Čanku. Samozatajno je čuvao svoju priču iz četničkih logora. Nisam ju čuo. Kroz nepunih trideset godina zajedničkog rada na

Kirurgiji, od neprospavanih noći na specijalizaciji do administrativnih glavobolja šefa Klinike, Aldo je više volio prepričavati dogodovštine naših starijih kolega Drageca, Cezara i Firota i uz smijeh uveseljavati svoje sugovornike, nego mariti za ratne užase i politiku. Ponekad se svakome od nas činio čudnim kada je izravno govorio sve što je mislio, bez primisli da kalkulira i trguje sa svojim razmišljanjima ili stavovima. Valjda smo ga zato i voljeli, jer nije znao lagati i skromno je nosio teret svoje časti. Nije se znao boriti s političkim pervertitima i bio je duboko pogođen političkom smjenom koju je doživio. Nije mi zamjerio. „Zbog tebe sam došao, zbog tebe i odlazim“, zaključio je svoje razmišljanje i ostao vjeran svome cilju i timu za koji je igrao.

I kao uvijek, Aldo je sve svoje uspjehe i tuge dijelio sa svojim vjernim Nikolom, njegovom sjenom pratiljom, s kojim je bio nerazdvojan u poslu i obiteljskom druženju. Razmišljao je i o odlasku iz KBC-a, ali je prevagnula ljubav prema obitelji, dragoj mu Željki koja je uvijek bila tu da preuzme teret roditeljskih obveza za Stellu i Saru. A na kraju, koja bi metropola bez dragih mu ljudi mogla zamijeniti sigurnost i ljepotu Draškog Briga?

Danas, dok u nevjerici prebirem sjećanja na Alda, navršava se i tužna 29. obljetnica tragedije u Čanku. Koliko su bolna bila njegova sjećanja na taj datum? Koliko je ljudsku žrtvu Aldo podnio za sve nas, ali i za one koji danas odlučuju o našim životima? Tko nam je dopustio da se Alda i sličnih heroja sjećamo samo prigodno, a ne štujemo ih dok se tu kraj nas nesebično bore protiv ljudske patnje, bolesti i nepravde?

Naš Aldo je otišao tiho, brzo, čvrsto vezan uz svoje ideale koje je brižno čuvao od surove svakodnevnice. Dok njegov duh bude živio u ovim hodnicima i dok njegovi nasljednici budu promicali vrijednosti kojima ih je učio, ovo će biti bolnica. Ako ga zaboravimo, ostat će samo hodnici u kojima će bolesnici lutati tražeći nadu.

Počivao u miru, dragi naš Aldo.

Tedi Cicvarić

